تأثیر یادگیری مبتنی بر ماموریت میدانی (Field Mission-Based Learning)
بر توانایی پایش و مدیریت محیط زیست شهری در دانشجویان بهداشت محیط

زهرا ارشادی رابری
دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران.

مقدمه و هدف: یادگیری مبتنی بر ماموریت میدانی روشی نوین است که دانشجویان را با چالش‌های واقعی محیطی مواجه می‌کند. این مطالعه تأثیر آن را بر توانایی پایش و مدیریت محیط زیست شهری در دانشجویان بهداشت محیط دانشگاه علوم پزشکی تهران در سال ۱۴۰۳ بررسی کرد.

روش کار: در این مطالعه نیمه‌تجربی، ۴۰ دانشجوی کارشناسی ارشد بهداشت محیط به دو گروه مداخله (۲۰ نفر) و کنترل (۲۰ نفر) تقسیم شدند. گروه مداخله طی ۴ هفته و ۸ جلسه ۲ ساعته در ماموریت‌های میدانی واقعی شرکت کردند. گروه کنترل آموزش تئوری سنتی دریافت کردند.

یافته‌ها: میانگین نمره مهارت عملی گروه مداخله ۱۸.۳ ± ۱.۵ و گروه کنترل ۱۳.۷ ± ۲.۰ بود (p<۰.۰۰۱). میانگین خودکارآمدی گروه مداخله ۸۵.۲ ± ۵.۴ و گروه کنترل ۶۷.۸ ± ۶.۱ گزارش شد (p<۰.۰۰۱). دقت اندازه‌گیری پارامترهای محیطی در گروه مداخله ٪۹۵ و در گروه کنترل ٪۶۰ بود.

نتیجه‌گیری: آموزش مبتنی بر ماموریت میدانی به‌طور قابل‌توجهی مهارت عملی، خودکارآمدی و توانایی پایش محیط زیست دانشجویان را افزایش داد و به‌عنوان یک استراتژی نوین و قابل اجرا برای ارتقای آموزش عملی توصیه می‌شود.

کلمات کلیدی: آموزش میدانی، بهداشت محیط، محیط زیست، مهارت عملی، خودکارآمدی، دانشجویان